

Dosarul nr.2ra-1175/19

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni (Jud: L. Danilișin)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Jud: A. Corcenco, D. Stănilă, D. Corolevschi)

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Ala Cobăneanu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Anatolie Olaru și Vladimir Olaru

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Olaru, Vladimir Olaru, Gheorghe Olaru și Constantin Olaru împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova și Consiliului raional Dondușeni cu privire la constatarea faptului confiscării averii în urma represiunilor politice, restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a admis apelul depus de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, s-a casat parțial hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni și s-a emis în această parte o nouă hotărâre cu privire la admiterea parțială a acțiunii,

constată:

La 25 iunie 2014, Anatolie Olaru, Vladimir Olaru, Gheorghe Olaru și Constantin Olaru au depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova și Consiliului raional Dondușeni cu privire la constatarea faptului confiscării averii în urma represiunilor politice, restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că, sunt succesorii părinților Nicolae Olaru și Eugenia Olaru, fapt confirmat prin certificatele de naștere și certificatele de deces ale părinților.

Astfel, reclamanții au relatat că, prin decizia din 12 noiembrie 1949 a Ministerului Securității de Stat a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, au fost deportați împreună cu părinții în regiunea Tiumeni, Federația Rusă, cu confiscarea averii.

În aceea ce privește reclamanții Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, aceștia au susținut că s-au născut în regiunea Tiumeni, Federația Rusă în familia părinților deportați.

În acest sens, reclamanții au menționat că, ulterior, au fost recunoscuți victime ale represiunilor politice și reabilitați conform art. 3 din Legea privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr. 1225 din 8 decembrie 1992.

Reclamanții au afirmat că la momentul deportării, părinții aveau în proprietate o casă de locuit cu construcții adiacente în valoare de 70 000 lei și 4, 8 ha teren arabil în valoare de 500 807 lei, stabilite conform raporturilor de evaluare nr. 0000888 din 20 iunie 2014 și nr. 0000870 din 10 martie 2014, efectuate de Întreprinderea de Stat „Centrul de Expertize și Evaluare”. Conform raportului întocmit de Societatea cu Răspundere Limitată ”Triada”, reclamanții au susținut că valoarea bunurilor mobile, constituie suma de 102 996 de lei. Prin urmare, reclamanții au invocat că, părinților le-a fost confiscată avere în valoare totală de 673 803 lei.

La fel, reclamanții au explicat că, la 16 octombrie 2012, s-au adresat Comisiei Speciale din cadrul Consiliului raional Dondușeni cu cerere privind recuperarea valorii bunurilor confiscate, însă la 12 noiembrie 2012, au primit refuz din motiv că nu au prezentat actul de confiscare a averii și subiectul în posesia căruia au fost transmise bunurile părinților.

Reclamanții au accentuat că, confiscarea averii părinților se confirmă prin decizia Prezidiului Judecătoriei Supreme din 18 februarie 1991. Totodată prin decizia nr. 13/7.6 din 22 decembrie 1993 a Comitetului Executiv raional Dondușeni, a fost decisă de a-i achita mamei lor Eugenia Olaru din contul sovhozului, compensația în mărime de 90 de lei pentru construcții și averea confiscată, însă ultima a refuzat să o primească.

Suplimentar, reclamanții au precizat că, quantumul averii se confirmă și prin actul Comisiei de stabilire și recuperare a prejudiciilor aduse cetățenilor supuși represiunilor politice nr. 443.

Reclamanții Anatolie Olaru, Vladimir Olaru, Gheorghe Olaru și Constantin Olaru au solicitat constatarea faptului confiscării averii părinților, victime ale represiunilor politice, în valoare de 673 803 lei, încasarea de la bugetul de stat prin intermediul Consiliului raional Dondușeni în beneficiul lui Anatolie Olaru a sumei de 168 700 lei, în beneficiul lui Vladimir Olaru a sumei de 168 700 lei, în beneficiul lui Constantin Olaru a sumei de 168 700 lei și în beneficiul lui Gheorghe Olaru a sumei de 168 700 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 5 250 de lei.

Prin hotărârea din 22 octombrie 2015 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, acțiunea depusă de Anatolie Olaru, Vladimir Olaru, Gheorghe Olaru și Constantin Olaru a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d.241-144, vol. I).

Prin decizia din 28 ianuarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Olaru Anatolie, Olaru Vladimir, Olaru Gheorghe și Olaru Constantin, fiind menținută hotărârea din 22 octombrie 2015 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău (f.d. 16-23, vol. II).

Prin decizia din 8 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Olaru Anatolie, Olaru Vladimir, Olaru Gheorghe și Olaru Constantin,

fiind casată decizia din 28 ianuarie 2016 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 22 octombrie 2015 a Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău și restituită cauza spre rejudecare la Judecătoria Dondușeni conform competenței. Astfel a fost indicat faptul că averea confiscată a cărei valoare recurenții au solicitat-o se află în satul Dondușeni, raionul Dondușeni, iar Judecătoria Râșcani mun. Chișinău a judecat cauza civilă cu încălcarea normelor de competență jurisdicțională. Totodată a fost specificat că dispozitivul hotărârilor cuprind o altă concluzie decât aceea pe care o impuneau motivele, deoarece în partea motivată a hotărârii și deciziei, prima instanță și instanța de apel au constatat că familia Olaru a fost supusă represiunilor politice, iar ulterior reabilitată și că averea a fost confiscată, însă în dispozitivul hotărârilor acțiunea a fost respinsă integral (f.d. 43-49, vol. II).

Prin hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni, a fost constatat faptul confiscării în urma represiunilor politice a următoarelor bunuri ale lui Nicolae Olaru și Eugenia Olaru: o căruță din fier cu un cal, o casă de locuit, o vacă. În rest acțiunea privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și compensarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 144-148, vol. II).

Prin decizia din 5 decembrie 2017 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, fiind menținută hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni (f.d.194-201, vol. II).

Astfel, instanțele au indicat că este neîntemeiată pretenția reclamantilor cu privire la încasarea valorii bunurilor confiscate, deoarece reclamantii nu au prezentat raportul de evaluare întocmit de către organul cadastral teritorial. Totodată a fost respinsă și pretenția cu privire la încasarea valorii bunurilor mobile, deoarece reclamantii nu au prezentat dovada prețurilor de piață a acestora.

Prin decizia din 25 iulie 2018 a Curții Supremă de Justiție, a fost admis recursul declarat de către Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, fiind casată decizia din 5 decembrie 2017 a Curții de Apel Bălți cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, deoarece odată ce a fost constatat faptul confiscării în urma represiunilor politice a următoarelor bunuri ale lui Nicolae Olaru și Eugenia Olaru: o căruță din fier cu un cal, o casă de locuit, o vacă, instanța de judecată urma să dispună și restituirea valorii bunurilor.

Prin decizia din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul depus de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, fiind casată parțial hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni și emisă în această parte o nouă hotărâre cu privire la admiterea parțială a acțiunii. A fost încasat din contul Consiliului raional Dondușeni în beneficiul lui Anatolie Olaru suma de 15 699,66 lei, în beneficiul lui Vladimir Olaru suma de 15 699,66 lei și în beneficiul lui Constantin Olaru suma de 15 699,66 lei, echivalentul bunurilor confiscate în urma represiunilor politice. A fost încasat din contul Consiliului raional Dondușeni în beneficiul lui Anatolie Olaru cheltuielile de judecată în sumă de 3400 lei. În rest hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni în partea constatării faptului confiscării în urma represiunilor politice a următoarelor bunuri ale lui Nicolae Olaru și Eugenia Olaru: o căruță din fier cu un cal, o casă de locuit, o vacă, a fost menținută. A fost încetat procesul civil la cererea de chemare în

judecată depusă de Gheorghe Olaru împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova și Consiliului raional Dondușeni, în legătură cu renunțul reclamantului la acțiune (f.d.106-112, vol. III).

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut că conform informației eliberate de Societatea cu Răspundere Limitată „Triada” privind valoarea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice nr. 99/04 din 23 iulie 2012, valoarea de piață a unui cal constituie 7500 lei, a unei vaci -7500 lei și a unei căruțe din fier -1750 lei.

Totodată, Curtea de Apel Bălți a stabilit că conform raportului de evaluare a proprietății imobiliare nr. 3401/19/223 din 11 ianuarie 2019, întocmit de către Agenția Servicii Publice a Republicii Moldova, Departamentul Cadastru, Serviciul Cadastral Teritorial Dondușeni, valoarea casei de locuit individuale confiscată în anul 1949, constituie suma de 30 349 lei. Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia de a încasat din contul Consiliului raional Dondușeni în beneficiul lui Anatolie Olaru, Vladimir Olaru și Constantin Olaru echivalentul bunurilor confiscate.

La fel, instanța de apel a constatat că, la 1 octombrie 2018, Gheorghe Olaru a depus cerere, prin care a renunțat la acțiunea cu privire la încasarea compensației pentru averea confiscată și drept urmare, Curtea de Apel Bălți a dispus încetarea procesului în această parte.

La 11 martie 2019, Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 113, vol. III).

La 23 aprilie 2019, Anatolie Olaru și Vladimir Olaru au depus recurs împotriva deciziei din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii.

Recurenții Anatolie Olaru și Vladimir Olaru în motivarea recursului, au indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Astfel recurenții au menționat că instanțele de judecată au constatat faptul confiscării averii părinților constituită din casa de locuit, o căruță din fier cu un cal și o vacă, însă nu a constatat faptul confiscării animalelor și păsărilor domestice, a inventarului agricol, a roadei și a mobilierului din casă.

Recurenții au considerat eronată concluzia instanțelor de judecată cu privire la respingerea pretenții privind încasarea compensației pentru terenul agricol, În acest context, recurenții au susținut că părinții lor au deținut acest teren în proprietate privată.

La 17 mai 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Ministerului Justiției și Consiliului raional Dondușeni, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 6 iunie 2019, Consiliul raional Dondușeni a depus prin intermediul oficiului poștal referință la cererea de recurs declarată de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, prin care a solicitat respingerea recursului declarat, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe. În acest context, instanța de recurs

menționează că Consiliul raional Dondușeni nu a formulat o cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel conform prevederilor Codul de Procedură Civilă.

La data stabilită pentru examinarea cauzei, Ministerul Justiției nu a înaintat referință la cererea de recurs depusă de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursurilor, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 14 februarie 2019 a fost expediată în adresa părților la 11 martie 2019 (f.d. 113 vol. III) însă conform scrisorii de însoțire se confirmă faptul că recurentul Anatolie Olaru a recepționat decizia instanței de apel la 14 martie 2019 (f.d. 7115, vol. III), iar recurentul Vladimir Olaru a recepționat decizia la 17 martie 2019 (f.d. 114, vol. III).

Astfel, în atare situație, instanța de judecată a considerat că recursul declarat de Anatolie Olaru și Vladimir Olaru este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rățiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*,

ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Anatolie Olaru și Vladimir Olaru este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (2), lit. f) din Codul de Procedură Civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurenților întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestora, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurenții au reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că Anatolie Olaru și Vladimir Olaru, au formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiați de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătii nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Anatolie Olaru și Vladimir Olaru nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Anatolie Olaru și Vladimir Olaru se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Ala Cobăneanu